

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Milana Deáka a JUDr. Ľubora Šebu, v právnej veci navrhovateľa **J.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. J., advokátkou v B., proti odporcovi **S.**, so sídlom v B., **o zaplatenie 163 314,08 € (4 920 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18 C 43/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo 6. decembra 2004 č.k. 18 C 43/04-80 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. februára 2007 sp. zn. 17 Co 194/2006, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom z 15. januára 2004 podaným na Okresom súde v Banskej Bystrici domáhal sa pôvodný navrhovateľ I. od odporcu náhrady škody v sume 4 920 000 Sk (163 314,08 €) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 17,6 % od 18. októbra 2000 do zaplatenia. Svoju vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval z toho, že sa stal právnym nástupcom R., s.r.o., so sídlom v L. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky v uvedenej sume z 19. februára 2002. V tejto zmluve pôvodný navrhovateľ ako postupník a označená obchodná spoločnosť ako postupca

identifikovali postúpenú pohľadávku ako plnenie, ku ktorému je povinná Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici z titulu vrátenia finančných prostriedkov v uvedenej sume, ktoré na jej účet postupca zložil a boli odňaté na základe príkazu na odňatie z 18. októbra 2000, sp. zn. ČVS: K.. Nárok na náhradu škody, ktorý predstavovala postúpená pohľadávka, sa vzťahoval k škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa a prokurátora, ktorí uzneseniami vydanými v trestnej veci vedenej proti V. (konateľovi uvedenej obchodnej spoločnosti) pre trestný čin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/ a ods. 5 vtedy platného Trestného zákona umožnili, že uvedená peňažná suma (vydaná konateľom postupcu vo forme prevodného príkazu z 5. októbra 2000 na účet Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici) nebola vrátená postupcovi, resp. uložená do úschovy, ale bola vydaná obchodnej spoločnosti R., a.s. P.. Svoje tvrdenie o nezákonnosti vydania postupcom zloženej sumy z účtu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici na účet R., a.s. P. s poukazom na § 80 ods. 1 vtedy platného Trestného poriadku oprel navrhovateľ aj o názor vyslovený v judikatúre s tým, že trestná vec obžalovaného V. skončila jeho oslobodením spod obžaloby.

V priebehu konania pred súdom prvého stupňa pôvodný navrhovateľ I. postúpil zmluvou z 13. februára 2004 prevzatú a v žalobnom návrhu uplatnenú pohľadávku na ďalšieho postupníka – terajšieho navrhovateľa J., ktorý požiadal o povolenie zámeny účastníkov na strane navrhovateľa. Uznesením z 13. augusta 2004 č.k. 18 C 43/04-62 Okresný súd Banská Bystrica pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný navrhovateľ I. a na jeho miesto do konania ako navrhovateľ vstúpil J., bývajúcí v B..

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo 6. decembra 2004 č.k. 18 C 43/04-80 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 4 920 000 Sk (163 314,08 €) spolu so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 18. októbra 2000 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 118 197 Sk (3 923,42 €). Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil záver o dôvodnosti uplatneného návrhu, keď zo strany štátnych orgánov došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ako ho opísal navrhovateľ, vznikla škoda vo výške 4 920 000 Sk (163 314,08 €), ktorá je v príčinnej súvislosti s týmto úradným postupom, a k premlčaniu práva na náhradu škody nedošlo. Okrem vzniku uplatneného práva na náhradu škody (§ 18 zákona č. 58/1969 Zb.) vychádzal aj z toho, že došlo k postúpeniu pohľadávky – tohto práva a to uvedenými dvoma zmluvami o postúpení pohľadávky.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcu rozsudkom z 11. mája 2005 sp. zn. 17 Co 138/05 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 O.s.p.) a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 48 500 Sk (1 609,90 €) do troch dní. Osobitným výrokom pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie. Výrok o pripustení dovolania odôvodnil odvolací súd otázkou po právnej stránke zásadného významu, za ktorú považoval, či je aj naďalej aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cz 110/84, ktoré bolo publikované pod č. 4/87 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie odporcu rozsudkom z 31. mája 2006 sp. zn. 4 Cdo 199/2005 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. mája 2005 sp. zn. 17 Co 138/05 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V uvedenom dovolacom konaní sa dovolací súd zaoberal skúmaním vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu len vo vzťahu k otázke zásadného právneho významu, pre ktorú bolo pripustené dovolanie. V tejto spojitosti vyslovil názor, že citované rozhodnutie sp. zn. 4 Cz 110/84 je stále použiteľné a že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. môže v občianskom súdnom konaní byť úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky z dôvodu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto ak navrhovateľ má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a to existencia samotnej škody; v uvedenom smere však dokazovanie vo veci konajúcich súdov vykonané nebolo.

Krajský súd v Banskej Bystrici následne dokazovanie doplnil výpisom z obchodného registra, z ktorého mal preukázané, že obchodná spoločnosť R., a.s. P., ktorej bola vydaná peňažná suma zložená V., konateľom R., s.r.o., Š. (neskôr L.) na účet Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, zanikla v dôsledku rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a následného výmazu z obchodného registra od 10. decembra 2004. Po tomto doplnenom dokazovaní rozsudkom z 21. februára 2007 sp. zn. 17 Co 194/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 119 269 Sk (3959,00 €) k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa do troch dní. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd

poukázal na správne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa vrátane posúdenia aktívnej legitímácie navrhovateľa. Bol názoru, že predmetný nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom štátu bol spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Obč. zák., t.j. že poškodený ako veriteľ mohol svoju pohľadávku z titulu nároku na náhradu škody postúpiť písomnou zmluvou aj bez súhlasu dlžníka. Zmena v subjekte oprávneného nemení nič na obsahu daného právneho vzťahu, pokiaľ ide o skutkové aj právne posúdenie nároku až na to, že zodpovednostný subjekt, v tomto prípade odporca, je povinný zaplatiť náhradu škody uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu inému subjektu, teda nie priamo poškodenému, ale postupníkovi, t.j. veriteľovi poškodeného. Práva a povinnosti odporcu vyplývajúce z daného právneho vzťahu sa nemenia, odporca je povinný zaplatiť preukázanú škodu postupníkovi poškodeného.

Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. februára 2007 sp. zn. 17 Co 194/2006 a rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo 6. decembra 2004 č.k. 18 C 43/2004-80 podal na základe podnetu odporcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky s návrhom oboch rozhodnutí zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Podľa dovolateľa v predmetnej veci konajúce súdy v odôvodneniach svojich rozsudkoch správne uviedli, že nárok na náhradu škody podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. z dôvodu nesprávneho úradného postupu bol založený na preukázanej skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zákonom, keď vydali príkaz na odňatie sumy 4 920 000 Sk z majetku spoločnosti R., s.r.o., ako vec dôležitú pre trestné konanie a v ten istý deň túto sumu poukázali spoločnosti R., a.s.; tým porušili § 80 Trestného poriadku. Tieto finančné prostriedky pritom nepochádzali z trestnej činnosti ale z legálnej obchodnej činnosti. Ďalej správne ustálili, že v trestnom konaní vedenom v súvislosti s uvádzanou sumou bol účastníkom konania V., konateľ spoločnosti R., s.r.o., ktorý bol spod obžaloby oslobodený. Taktiež správne uviedli, že navrhovateľom v konaní o zapltenie náhrady škody nebol pôvodný účastník trestného konania, ale od počiatku konania postupník I. a neskôr ďalší postupník J. na základe zmlúv o postúpení pohľadávok. V konaní bola medzi účastníkmi sporná aktívna legitímácia navrhovateľa na uplatnenie nároku podľa zákona č. 58/1969 Zb. Pôvodný navrhovateľ I. a navrhovateľ J. neboli účastníkmi trestného konania a právo na náhradu škody uplatnili ako postupníci podľa spomínaných zmlúv o postúpení pohľadávok. Podľa názoru dovolateľa súdy oboch stupňov nerozhodli správne, keď vyhovelí návrhu na tom základe, že poškodený účastník, v danom

prípade V., mohol ako veriteľ svoju pohľadávku z titulu nároku na náhradu škody postúpiť komukoľvek podľa § 524 Občianskeho zákonníka. Dovolateľ s poukazom na § 2 zákona č. 58/1969 Zb. považoval takýto právny názor za neprijateľný, majúc za to, že uvedené ustanovenie priznáva právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tým, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, dôvodiac, že citované ustanovenie platí analogicky aj v prípadoch náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb. Zdôraznil, že v citovanom ustanovení nie je nijakej zmienky o tom, že by poškodený účastník mohol svoje osobnostné právo postupovať iným osobám, že zákon č. 58/1969 Zb. je zákonom špeciálnym (*lex specialis*), vo viacerých ustanoveniach obsahuje inú, odlišnú právnu úpravu od Občianskeho zákonníka, ktorý je zákonom všeobecným (*lex generalis*), a platí zásada *lex specialis derogat lex generalis*. Podľa všeobecných predpisov Občianskeho zákonníka veriteľ môže voľne nakladať so svojou pohľadávkou, aj ju postúpiť inej osobe podľa § 524 Občianskeho zákonníka a s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené, čiže aj právo domáhať sa odškodnenia; naproti tomu ale ust. § 2 zákona č. 58/1969 Zb. ako špeciálne ustanovenie určuje, že nárok na odškodnenie môže uplatniť len účastník konania, v ktorom konaní k vzniku škody došlo. Z tohto špeciálneho ustanovenia potom vyplýva, že nárok na odškodnenie podľa zákona č. 58/1969 Zb. nie je možné postúpiť postupníkovi. Postupníkovi potom neprináleží právo na uplatňovanie nároku na odškodnenie podľa zákona č. 58/1969 Zb., čiže nie je v danom spore aktívne legítimovaný, čo ušlo pozornosti súdov oboch stupňov pri rozhodovaní o veci. Zákonodarca zrejme vedome sformuloval § 2 cit. zákona len v prospech účastníkov konania, aby odlišil osobnostný nárok poškodených od všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. To platí pre všetky osobnostné práva, či už podľa Občianskeho zákonníka alebo zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ sú oprávnené osoby taxatívne vymenované v príslušných ustanoveniach. Okrem toho zákon č. 58/1969 Zb. nepozná také pojmy ako „dlžník“, „veriteľ“ a podľa tohto zákona nemá štát postavenie dlžníka v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ale má osobitné postavenie a poslanie.

Navrhovateľ žiadal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietnuť.

Odporca sa s podaným mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v danej veci konal ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

V konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takéto vady dovolateľ v mimoriadnom dovolaní nenamietal a dovolací súd ich ani nezistil.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa dovolateľa nižšie súdy v danom spore nesprávne právne posúdili aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa J. ako aj pôvodného navrhovateľa I., keď boli právneho názoru, že nárok na odškodnenie podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. bolo možné postúpiť na týchto postupníkov v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Podľa dovolateľa zákon č. 58/1969 Zb. (§ 18 v spojení s § 2 za použitia analógie) však takéto postúpenie vylučuje, keďže ide o osobnostný nárok poškodeného účastníka konania, v ktorom konaní k vzniku škody došlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto právnym posúdením generálneho prokurátora nestotožnil.

Vecnú legitímáciu navrhovateľa J. ani pôvodného navrhovateľa I. - ako bude ďalej rozvedené - zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánou

štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nevyklučuje; v danom prípade postúpeniu pohľadávky nebránila žiadna zákonná prekážka.

Zákon č. 58/1969 Zb., ktorý ako osobitný právny predpis upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, viaceré čiastkové otázky neupravuje (nerieši) a ako dovolateľ správne poukazuje medzi týmto zákonom a Občianskym zákonníkom ide o vzťah, v ktorom platí, že úprava *lex generalis* (Občianskeho zákonníka) sa nemôže uplatniť, ak jestvuje úprava v *lex specialis* (v zákone č. 58/1969 Zb.), teda že osobitný predpis má prednosť pred všeobecným predpisom (vyjadrenie interpretačnej zásady „*lex specialis derogat legi generali*“). Tento postup (vzťah) je napokon *expressis verbis* zakotvený v ustanovení § 20 zákona č. 58/1969 Zb., ktoré uvádza, že pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom. Znamená to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka sú podporné použiteľné pre právne vzťahy upravené zákonom č. 58/1969 Zb. vtedy, pokiaľ tento osobitný zákon neobsahuje sám vlastnú úpravu.

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá štát za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Podľa § 2 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Záväzkový právny vzťah ako dvojstranný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom vzniká nielen z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ale aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone (porovnaj § 489 Obč. zák.).

Subjektmi záväzkového právneho vzťahu (a to na strane veriteľa ako aj na strane dlžníka) sú fyzické osoby, právnické osoby a štát, ktorý má v občianskoprávných vzťahov postavenie právnickej osoby (porovnaj § 21 Obč. zák.).

Zákonodarca pojmom pohľadávka vymedzuje právo veriteľa na plnenie, ktorému na druhej strane zodpovedá u dlžníka povinnosť plnenia alebo dlh, resp. záväzok.

Záväzkové právne vzťahy, ako z uvedeného vyplýva, sú aj zodpovednostné právne vzťahy, ktoré vznikajú medzi poškodeným a škodcom; v takomto prípade poškodeného treba považovať za veriteľa a škodcu za dlžníka.

Z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., resp. ani z iného ustanovenia tohto zákona nie je možno vyvodit' zákaz alebo obmedzenie prevodu nároku na náhradu predmetnej majetkovej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ako to tvrdí dovolateľ. Uvedený zákon svojou úpravou totiž nevyklučuje, aby tí, ktorí majú takýto nárok na náhradu škody, tento svoj nárok previedli na iné subjekty. Pokiaľ by zákonodarca sledoval zámer vylúčiť možnosť prevodu nároku na náhradu škody podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., musel by to výslovne v tomto zákone uviesť, čo sa nestalo. Analogické použitie § 2 cit. zákona tu nie je opodstatnené (podmienky nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím štátu – prvá časť zákona sú od podmienok nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom – druhá časť zákona upravené odlišne vrátane povinnosti obligatórneho predbežného prerokovania nároku); tam, kde bolo potrebné, aby sa obdobne uplatnili predošlé ustanovenia zákona, zákonodarca to jasne vyjadril (porovnaj § 19 ods. 2 cit. zák.). Samotným neupravením (absenciou úpravy) v zákone č. 58/1969 Zb. ohľadom prevodu (ale aj prechodu) nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nemožno presvedčivo argumentovať, že možnosť takéhoto prevodu daná nie je, resp. že je vylúčená, ako to robí dovolateľ. Prehliada totiž - okrem doposiaľ uvedeného - aj spomenutú už úpravu § 20 tohto zákona, podľa ktorej pokiaľ nie je stanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Vzhľadom na chýbajúcu úpravu prevodu nároku z tohto zodpovednostného právneho vzťahu v zákone č. 58/1969 Zb. treba len posúdiť, či postúpenie uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody podľa § 18 ods. 1 cit. zák. nevyklučuje alebo neobmedzuje úprava v Občianskom zákonníku.

Občiansky zákonník pri východiskovom princípe všeobecnej prevoditeľnosti práva zo záväzkových právnych vzťahov (§ 524) stanovuje prípady, kedy postúpiť pohľadávku nemožno.

Podľa § 525 Obč. zák. nemožno postúpiť pohľadávku:

- a/ ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa,
- b/ ktorej obsah by sa zmenil zmenou veriteľa,
- c/ ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia (exekúciou),
- d/ postúpenie ktorej odporuje dohode veriteľa s dlžníkom.

Z uvedených vymedzení, kedy postúpiť pohľadávku nemožno, vyplýva, že postúpeniu predmetnej pohľadávky na náhradu majetkovej škody nebránila ani jedna z označených skutočností a preto pohľadávku postúpiť bolo možno.

Dovolací súd v tejto spojitosti osobitne upozorňuje, že smrťou veriteľa zanikne právo, ak bolo plnenie obmedzené len na jeho osobu; zanikne aj právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (porovnaj § 579 ods. 2 Obč. zák.); v danom prípade však o takéto právo nejde. Predmetom postúpenia bola konkrétna (identifikovateľná) jestvujúca pohľadávka (nárok) na náhradu majetkovej škody proti štátu podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nie nárok na náhradu osobnej – nemajetkovej ujmy, kde nie je naturálna reštitúcia možná a peňažné plnenie predstavuje určitú materiálnu satisfakciu vo vzťahu k takejto ujme. Vzhľadom na povahu uplatneného nároku tu o osobnostnom práve poškodeného (práve neoddeliteľne spojenom s osobnosťou fyzickej osoby) vôbec hovoriť nemožno. Uplatnené právo (nárok) má povahu práva, u ktorého je možný prechod ako aj prevod (cesia).

Okolnosť, že zákon č. 58/1969 Zb. nepoužíva pojmy ako „dlžník“ a „veriteľ“, čo zdôrazňuje dovolateľ, vonkoncom ešte neznamená, že štát by v zodpovednostnom právnom vzťahu podľa tohto zákona nemal byť posudzovaný v pozícii zodpovedajúceho subjektu, t.j. ako dlžník zo záväzkového právneho vzťahu.

Z uvedených dôvodov sa dovolací súd nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora a preto mimoriadne dovolanie smerujúce proti rozsudkom oboch

nižších súdov, ktoré nespočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), zamietol (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

Navrhovateľovi, ktorý mal v konaní o mimoriadnom dovolaní úspech, nepriznal dovolací súd náhradu trov tohto konania, lebo v konaní o mimoriadnom dovolaní nepodal návrh na náhradu trov tohto konania (§ 243i ods. 2 v spojení s§ 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková